

SRH2014 – Den druhý

Probouzím se asi v 5:40. Přemýšlím, proč to není jako vloni v 6:08. To jsem skutečně s naprostou pravidelností v tento čas vstával. Nechápal jsem, jak je to možné. Jediná změna v letošním SRH, je dána tím, že tentokrát jsem zde o týden dříve. Ty vnitřní hodiny zřejmě souvisí s čidlem svítání. Nevadí, alespoň toho stihnu více. Mám dnes v plánu jet vlakem v 8.51 do Zátoně a projít si 30 bodovou stezku nazvanou „Sotí ráj“. Zkrátka ze Zátoně nahoru na Bobík, dále přes oboru na Boubín, dolů do Kubovy huti a dále na Obrovec a zpět na vlak. Je to nádherná procházka asi 24 km, ale s dosti velikým převýšením. Dá se to stihnout i s vysíláním pohodlně za 8 hodin.

Pomaloučku se sunu ze spacáku a zahajuji pravidelné kolečko – WC, koupání, hygiena obecná, snídaně.... Stačím ještě zaregistrovat, že je úplně jasno a 6 C. Trošku mne mate ta vysoká ranní teplota. Ze zkušenosti vím, že pokud má zde být krásně, pak při vyjasnění v tuto dobu zde musí být tak kolem 3C. Je pološero, spokojeně kráčím na WC. Vedle cesty si všímám dvou vodáků, kteří spokojeně spí ve spacáku na zemi. Jo, taky jsem takto kdysi přespával, pak jsem na jednom polním dnu (asi v roce 1998) zjistil, že bez pořádné karimatky už to nejde. Kamarád Honza OK1IR dokonce od té doby již nikdy nechtěl spát ve stanu. Ještě sleduji rakouské stany, které se zde objevily včera. Už včera jsem zde zaregistroval „krásné“ vodačky. Jedna zrovna leze ze stanu a sleduje můj toaletní papír. Rychle ho schovávám, aby nepoznala, kam kráčím. Ono vůbec WC na Soumaráku je zvláštní. Jsou to běžné latríny, které jsou většinou umístěny ve zděné budově. Zkrátka pro někoho naprosto nepřijatelná věc, zkrátka bez bidetu a teplé vody by takovou dovolenou nepřezili. Jejich All inclusive v pětihvězdičkovém hotelu, na břehu Jadranu, jim poskytuje perfektní servis, dostatek „žrádla“ a nádherné zážitky z modré chemické vody v hotelovém bazénu. Ano proč ne? Každý jsme jiný a někdo asi nepotřebuje se pohybovat v „surové“ přírodě, aby dobil baterie. On se dobíjí tím, že celý den může něco („zdarma?“) popíjet rum s kolou a jen a jen se válet. Proč ne? Ovšem mne by to asi zabilo.

Záchody na Soumaráku jsou pro někoho nepřijatelné i z lidského hlediska. Zděná budova má střechu, ale uvnitř je z jedné strany „mužská“ část a z druhé strany „ženská“ část. Zvuková izolace žádná. Zkrátka musím přiznat, že i já jsem vždy malinko v rozpacích. Skutečně netoužím s někým sdílet tuto budovu. Proto moje ranní kolečko zahajuji tak brzy. Přicházím dovnitř a konstatuji, že uklízečka pracuje perfektně. Je zde čisto a dokonce zde je i papír. Co více si přát? Vybírám si kabinku č. 1, vytahuji mobilní telefon, zapínám internet a připravuji si ke studiu i mapu. Bohužel je zde málo světla a tak nechávám otevřené dveře. Stejně takto po ránu zde nikdo není.

Dále už asi nemusím nic dalšího psát. Ona rakouská krásná žena zřejmě neuměla česky. Nápis „Muži“ či „Ženy“ ji zřejmě nic neřikal. Pro jistotu si tedy šla onen podivný barák prohlédnout ze všech stran. Přiznám se, že větší trapas ve svém životě jsem snad nezažil. Hrůza, přeci jenom se považuji za decentního pána, který ve svém životě poznal skoro všechno, tedy netouží se po ránu seznamovat touto formou. Jsem tak zblblý, že zdravím „Good morning“ a vůbec si neuvědomuji, že v trapných situacích se má mlčet, jinak by to mohlo vypadat tak, že mi to nevadí a tudíž jsem nenormální.

Tedy to ten den nádherně začíná. Zpět ke stanu jdu velikým obloukem, abych náhodou se nepotkal s onou dámou. Vytahuji ten hnusný sladký rum a ten ošklivý zážitek zapíjím. Ranní koupel ve

Vltavě je dosti nepříjemná. Je to dáno tím, že voda Vltavy je asi 8C teplá, a okolní teplota je něco kolem 6C. To není dobré, daleko lepší je, když vzduch má něco kolem 2C a voda tak 10C. To je pak koupáníčko skutečně v „Teplé Vltavě“. Převlékám se do čistého trička. Není krásnější pocit, než se po koupeli obléci do čistého. Letos jsem dokonce sebou měl v kufříku 14 triček, na každý den jedno. Pokud bych však chodil s báglem, pak by to bylo nemyslitelné. Tam výběr musí být dělán obezřetně, každý kilogram navíc je znát.

Vařím ranní kávu typu „Soumarák“. Že nevíte co to je? To je jednoduché, do mého plechového hrnečku dám vodu, kterou přivedu k varu a nasypu dovnitř kávu „Jihlavanka, extra jemná“. Nevím proč, ale jediné tato značka mi v případě této technologie chutná. Jednou jsem zkoušel i mé oblíbené Tchibo, ale nebylo to ono. Káva samozřejmě musí být silná. Ono vůbec na výběru potravin strašně záleží. Vzpomínám, jak jsem jednou tuto věc podcenil a nakoupil plno vepřových konzerv. To bylo snad to nejhorší, co člověk může udělat. Zkrátka běžné laciné vepřové konzervy obsahují jen asi 30 procent vepřového masa a zbytek je... Opravdu nevím co, ale zřejmě rozemleté kůže, kravská kopyta, opravdu nevím, čím to plní.

Pokud si připlatíte, dají se zakoupit i konzervy, které obsahují až 90 procent vepřového masa. Vyplatí se dívat se na složení. K ranní snídani mám však vyzkoušeno jiné menu. Strašně mám rád rybičky, ale v takových velkých konzervách, které se dají nejlaciněji koupit v Lídle. Ty si otevřu a jím je se suchým chlebem. Je to zdravé a hlavně mi to chutná.

Ke snídani to chce něco poslouchat. Letos jsem to s těmi rádii asi přehnal, protože jsem sebou vzal moje standardní vybavení sota (HB1B plus anténní člen KD1JV) a jako záložní zařízení i SW40+ speciál, který v jedné bedýnce má zabudováno vše, včetně anténního členu a paměťového klíče. Pak jsem vzal ještě CRK10A v úpravě speciál. To jsem hodlal sebou tahat v tom případě, pokud půjdu někam jen tak s báglem. No a závěrem (aby to tomu rádiu nebylo líto), jsem sebou měl i X1M Číňana. Ten jediný umí i SSB. Nakonec vytahuji HB1B a ladím známý kmitočet 3760 KHz. Zrovna se pan „řídící“ ptá, kdo chce ještě zavolat. HB1B umí vysílat jen v módu CW. Sahám po klíči a dávám značku. Bohužel řídící je někdo jiný než Jenda OK2BJJ (OK1NIT). Jako odpověď dostávám ujištění, že je tam někdo ruší telegrafii. Ach jo, tak až takto ten amatérismus skončil. Naštěstí se ozval Jirka OK1AT a moji relaci morse překládá do mluvené řeči. Díky Jirko. Jen tak mimochodem se k překladu ještě dostává OK1KZ, ostatní vůbec nerozumí. No jo, to je ta nová kategorie amatérů mluvičů, a Digi macro vysílačů. Je to smutné, i pokud se zaměříte na obsah spojení. V digimódech si nelze povídat, protože je to samé macro (a o macrech to je, jak mi bylo vysvětleno), nebo nejkratší spojení může trvat 15 minut a při něm se předá jen několik desítek písmenek a ty se ještě použijí na značky a na report (falešný) anebo se do toho mluví a pak se neví o čem a tak zbývá jen to počasí a nebo někteří „filosofují“ a to už se tuplem nedá poslouchat. Zkrátka přednášky typu OK2BUH už se zde nedělají. Zkrátka i toho Mirka to otrávil. No a pak už zbývá jen „honění“ zemiček a shánění lístečků, což je výsada těch nejstarších uživatelů amatérských pásem. To však není o povídání, ale jen o fifty najn a hlavně o anténách a výkonu. No a pak je ještě jedna kategorie, která je i o provozní zkušenosti a to jsou závody. To jak všichni vědí, není povídání, ale jde o přesnost a o rychlost. Provoz typu „tlachání“ by se opravdu asi měl přenést na skype. Tam to alespoň přímo nepobuřuje ty, kteří to poslouchají. Ach jo, bandy jsou plny sprostých slov, naši učitelé (v Liberci třeba Karel ex. OK1AKP) by se museli v hrobu obracet. Vždyť slovo HAM znamenalo vždy slušného obětavého gentlemana. Chceme to předělat na „asertivní amatéry?“. Víte slovo asertivní je jen moderní označování „vyčuráneků, sprostáčků a nelidských hyen“. Odpovím za vás, já to nechci, ztratilo by to pro mne kouzlo. Možná

takto uvažovali i takoví borci, jako OK1DUO a další, kteří již neobnovovali licence. Přitom jejich „zdarma“ darované programy používá ještě mnoho z Vás.

Sluníčko pomalu vylézá a skoro se mi nechce tu krásu opouštět.

Balím si batoh a vkládám do něj i igelitový pytel. Zkrátka hnulo se ve mě svědomí. Chodím tuto trasu již několik let a pokaždé si říkám, že z Bobíku musím odnést tu prázdnou láhev od šampusu. Někdo ji tam někdy donesl, vypil, alkoholově se zaradoval, ale zapomněl na pravidla přírody. Ta láhev se sama nerozloží, je potřeba ji odnést. V duchu se usmívám a představuji si, jak nápis pro dnešní den bude „Den druhý – láhev“.

Pomalou a tiše procházím ještě spícím tábořištěm. Fotím si i opravenou chatku, kde jsme s Janou trávili nádherný týden.

Nevím proč, ale vlak má tradičně zpoždění asi 5 minut. Kontroluji na internetu předpověď počasí. Nemělo by to být tak hrozné, trochu se zatáhne, aby odpoledne naplno zasvítilo sluníčko. Vlak přijíždí, nastupuji a těším se na to, jak průvodčímu předložím důchodcovskou slevovou kartu. Minulý

rok paní konduktérka nechtěla věřit, že nepožaduji žádnou slevu. Hrdě se ke slevě hlásím, průvodčí to navolí a chce vidět průkazku. Bohužel nastává efekt „kde je?“. Čas pro prohledání všech přihrádek v peněžence mi připadá jako nekonečný. Pokud by se mi toto stalo někde jinde, určitě bych dostal rady typu „To máte mít připravené“, možná i doporučení, že se platí drobnými a ne dvoustovkou. Tento průvodčí se však usmíval, trpělivě čekal a na moji dvoustovku měl drobné zpět. Že by i v našem profesionálním životě existovalo něco jako gentleman a asertivní průvodčí?

Vystupuji v Zátoni a konstatuji, že sluníčko se nějak ztratilo. Dokonce to vypadá, že někde nahoře prší. Pomalu postupuji směrem k Bobíku a „nasávám“ ten úžasně provoněný vzduch.

Most na Soumaráku

Soumarské slunce

Postupně přicházím až k oboře, kde očividně vyrušuji nějaké lesní dělníky. Moje vysílačka jim připadá podivná a tak raději odkládají pivo a začínají rovnat nějaká prkna. „Tak hoši jak to jde?“, hraju si na

nějakou kontrolu a zdá se, že mi to docela „zobou“. „Kdy budete hotovi?“. Tato věta je jasně ujišťuje v tom, že jsem nějaká kontrola. „No tak za hodinku“, povídají. „Nechcete pivo?“, nabízí jeden z nich. Tak takhle to s Vámi je, vy mě chcete uplatit. Hraju si dál. „Jo dobrý nápad“ a беру si od nich drze jedno pivo. Vidím jak jim z očí mizí ten pocit provinění. Jestliže si kontrolor dal pivo, pak je nemůže přeci shodit. Jo, tak tohle je ta asertivita – vyčuránství. Už to nemohu vydržet a tak jim dávám za pivo dvacku. „To ne, to máte od nás“, povídají. „Hoši, já jsem jen obyčejný turista, tak si ho rád zaplatím“. Do očí se jim dere nějaká zvláštní jiskra. Okamžitě si tu dvacku berou a přestávají komunikovat. Loučím se s nimi a pokračuji podél ohrady dál. Docela mi to pivo chutnalo, měli ho dobře vychlazený.

Cesta na Bobík

Nějak se ochlazuje. Vyndávám z batohu bundu a беру si ji na sebe. Chci batoh zavřít a koukám... První houba, vedle další.

Proč se tak divím, jsem na Šumavě. Tady je to přeci normální. Postupně se dostávám až k vrcholu.

Něco mne však znervózňuje, je to takové cvakání, bublání a do toho podivný křik ostatních ptáků. Jasně mi asi dávají najevo, že jsem zde na vrcholu nezvaným hostem. Proč já jsem se nevěnoval dříve aktivně přírodě. Mohl jsem třeba tyto zvuky poznávat. Možná to znělo jako toto.

<https://www.youtube.com/watch?v=-00IrwvM1L8>

Ale tetřev hlušec asi rachotí jen na jaře a pak je to šíleně plachý pták, kterého spatřit snad ani nejde. Rozhlížím se a opatrně se procházím po vrcholu. Rachotí to tam, ale skutečně nic nevidím. Vyndávám z batohu igelitovou tašku a hledám onu známou láhev od sektu. Nikde nic, někdo to tady dokonale uklidil. Dokonce zde někdo vybudoval nádherné sota pracoviště.

Tak to je nádhera, zkusím se dostat k vrcholové knize, ale někdo ve schránce otočil horní víčko a to se někde „šprajclo“. Vytahuji šroubovák a docela se s tím peru. Podařilo se to a já do knihy zapisuji uznání těm, kteří toto zde pro nás vybudovali. Pobyt na Bobíku je něco úžasného, nikdo tu neřve, jsem tu sám jen s těmi „hlušci“. Celkem bez problému zvládám prvotní pile up. Ještě zkusím převaděče na 70cm. Bez problému se dostávám do OK0BC v Krkonoších a zdravím Rudolfa OK1FFI.

Ještěd sice nahodím, ale komunikovat přes něj nejde.

Zkouším pomocí samospouště udělat i vrcholovou fotografii. Moc se to nedaří, ale důkaz je jasný. Postupně sestupuji dolů k oboře a fotím to, co je kolem.

Jsem tak pohroužen do té nádhery, až se šíleně leknu. V oboře za mnou jede nějaké lesácké auto. Chvilí slušně jede za mnou s nadějí, že ho zaregistruji. Pak řidič vidí, že je to zbytečné a použije klaksonu. Smějeme se na sebe a já docházím až ke křížku pod Boubínem. Malinko odpočívám a svačím. Tento výstup nějak nemám rád. Cesta není příjemná. Ještě chvíli se pokouším jít tempem mladíka s báglem, který mne předešel. Po asi 5 minutách musím konstatovat, že na něho nemám.

Zpomaluji a funím jako lokomotiva. Na vrcholu Boubína fotím jen věž. Bohužel lavičky jsou obsazené. Co se dá dělat, půjdu někam níže.

Vzpomínám na článek nějakého OLáka z osmdesátých let. Jmenovalo se to „s Boubínem na Boubínu“. Jejda to byl krám. Strašně to ujíždělo, syčelo, ale přesto jsme to měli rádi. Jen těch spojovaček Škoda rallye, co jsme na tom udělali HI. Co bychom tenkrát za to dali, abychom měli Baofenga HI. Jo doba se mění a chvátá kupředu. Ono vůbec na těch spojovacích službách jsme měli šanci něco dokázat, dokázat to, že to umíme a že to uděláme dobře. Někdy to na VKV přes kopec nechtělo fungovat a tak si pamatuji, jak jsme s Honzou OK1IR si předávali časy pomocí jeho TESARA a naší Otavou. Vše samozřejmě telegraficky. Jo, vyškolení vojáci Varšavské smlouvy – těm to problém nedělalo, ti dokázali zapisovat a při tom spát HI. Škoda, že se ty časy spojovaček již nikdy nevrátí, miloval jsem to.

Pomalu natahuji anténu a sledují mě nějací kluci. Odhaduji, že je jím tak 10 roků. Nevšímám si jich a na pracovišti mám i Baofenga UV3. „Pane, to je vysílačka, že?“, povídá jeden z nich. „Ne to je telefon“, odpovídám. Vůbec nemám chuť si povídat, mám před sebou pile up. „Nene, to je ručka a to druhé máte na kraťasy?“, synek pokračuje. Tak to mne pomalu dostává, pojem kraťasy přece není tak běžný. „A jak to víš?“, povídám. „U nás ve vesnici je taky jeden radioamatér a ten má takovou velikou anténu“. Tak odtud vítr vane. „A slyšel jsi někdy morseovku?“.

„No to ne, on do toho jen mluví“. Mezi tím dochází i zbytek výpravy, včetně paní vedoucí. „Hele kluci nechte pána, on musí vysílat“.

Ale nemusím, myslím si. Sundávám sluchátka z uší. „Chcete si to poslechnout?“. To co následovalo, mi vzalo dech. Sluchátka kolují po všech těch malých klučičích uších. „A vy tomu rozumíte?“, ptá se opět ten mluvčí. „Ano rozumím“. „Já morseovku umím, ale jen čárky a tečky na papíře. Tady to je však rychlé“, odpovídá. Stydím se, sakra vždyť určitě ten náš nádherný poslech rajské muziky jde zachránit a uchovat pro další generace. Nejsme jen nafoukanci? Děláme pro to něco? Asi o tom celém to je. Bohužel v těch ama kroužcích většinou jde o výuku stavby různých elektronických hraček a výuku mluvení do mikrofону. Co z toho pak může vzniknout? Ti kluci přece nepotřebují se naučit mlátit do klávesnice, to perfektně znají, digimódy zvládnou za 1 hodinu, jako každý z nás. Ale kde je

to tajemno, ta interakce s mozkiem? Loučím se s nimi a ještě dlouho vnímám jejich pohled při nastávajícím pile upu. Vždy jsem miloval učení, učil jsem externě na učňáku, na vysoké škole, že bych nedokázal pár kluků zajímavou formou naučit CW? Proč se to někomu daří a jiným třeba ne?

Mám žízeň a tak okamžitě po odeznění pile upu dávám CL. Spěchám do Kubovy hutě na pozdní oběd. Pivo je vynikající, bohužel mne tlačí čas. Začalo svítit sluníčko a já jsem strašně lenivý. Rozhoduji se, že pojedu až dalším vlakem a výlet na Obrovec udělám v naprosté pohodě. Při návratu si všímám, že nám od loňska nějak oprýskala cedule. Kdo to probůh vyráběl, že to vydrželo být nablýskané jen jeden rok?

Ve vlaku usínám, abych se probudil v Lenoře. Opět na mne lezou nostalgické vzpomínky. Na každý patník, na každou zátočinu ve Vltavě mám nějakou vzpomínku.

Jen taktak stíhám se najíst, dát si pivo a jít na sked. Tentokrát se ozývá i Karel OK1JRU. Opět s bráchou blbneme jako malí kluci. Prohazujeme Tranceivery, zkusíme i CRK-10A. Funguje to nádherně. Napadá mne, že za oněch 1400 Kč by si ti kluci toto rádio mohli postavit a pokud by zvládli CW, pak by je to přece muselo nadchnout. Volá i „pan telegrafista“ Luděk OK1HAS a Franta OK1AKJ. V závěru se ozve i Jarda OK1MKX/P od Vaška OK1DCS. Domlouváme, že se v Českých chalupách objevím asi po 19. hodině. Ještě dlouho do noci si s bráchou povídáme o prožitém dnu. Dnes už tempem 20 WPM. Skutečně za rok udělal obrovský pokrok. Dokonce mám i spolunoclezníky, kteří si vedle postavili stan. Paní je však silně sklerotická a tak při jejích vzpomínkách se mi něco nezdá. Je sice asi stejný ročník jako já, ale vzpomínky má nějaké zamíchané. Nu což, koneckonců čert ví, jak dlouho nám ta hlava bude sloužit. Usínám a stále před sebou vidím ty dychtivé klučíčí oči. Ty vole, nekritizuj jen a začni něco pro tu CW dělat. Usínám....byl to skvělý den.